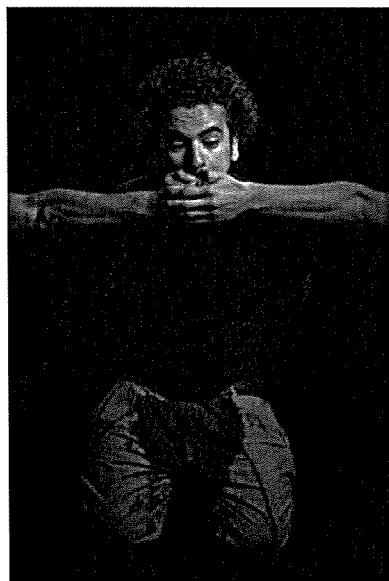

'Domkerk zet met expositie aan tot antisemitisme'

Voor Palestijnse kinderen is in de verhoorkamer van het politiebureau in Jeruzalem geen eten, water en toilet, is te lezen op de tentoonstelling. Uit een getuigenis van een achtjarige Palestijnse jongen: 'Ik had honger en dorst. Toen ik vroeg of ik naar het toilet mocht, zeiden ze dat ik in mijn spijkerbroek moest plassen.'

Uit een getuigenis van een vijftienjarige Palestijnse jongen: 'Ze sloten me vijf uur lang op in de ruimte, met mijn handen achter mijn rug gebonden, en mijn benen aan elkaar gebonden. Toen ik weigerde een bekentenis af te leggen, sloegen ze me, en bonden mijn handen steeds strakker vast.'

War Child laat volwassenen het kinderleed in Israëlische gevangenen uitbeelden

MARIJE VAN BEEK, REDACTIE RELIGIE & FILOSOFIE

De Domkerk in Utrecht wakkert antisemitisme aan. Dat stellen de

Liberaal Joodse Gemeente (LJG) in die stad en enkele kerkleden. Reden van zorg is een tentoonstelling van War Child. Op foto's is te zien hoe Palestijnse kinderen in Israëlische gevangenen het zware regime van volwassenen moeten doorstaan.

In een brief verzocht de LJG het Domkerkbestuur om de foto's weg te halen. Dat weigerde men. Uit onvrede daarover mijdt een groep kerkgangers de diensten zolang de tentoonstelling loopt.

Op zich vinden alle partijen protest tegen kinderrechtschendingen van Israël nodig. Maar het struikelblok is de manifestatie: een tentoonstelling. "Je kunt ook gewoon een brief schrijven naar de ambassade", zegt de christelijke intellectueel Hebe Kohlbrugge, die ook Domkerk lid is. "Veel mensen kunnen Joden en Israël niet scheiden. Jongetjes met keppeltjes worden gepest, omdat ze worden aangekeken op wat de staat Israël doet. Zo vloeit Israëlkritiek al snel over in antisemitisme."

Ook is een kerk volgens de critici geen geschikte plek voor een tentoonstelling met Israëlkritiek. Met haar 'tweeduizendjarige verleden van antisemitisme', vindt Kohlbrugge, heeft de kerk geen recht van spreken. "Voordat je met een vingertje gaat wijzen, moet je bedenken hoeveel vingertjes er naar jezelf wijzen. Je kunt een brief schrijven naar de ambassade, maar je bent niet in de positie om 'foei, jij' te zeggen tegen de Israëlische staat." Net als enkele gemeenteleden gaat Kohlbrugge niet naar de kerk zolang de tentoonstelling daar is. "Ik wil er op geen enkele manier iets mee te maken hebben."

Waarom zet de Domkerk de expositie toch door? "Israël is onze vriend, maar je mag een vriend wel bekritisieren", vindt kerkenraadslid

Hans Spinder. Bij de tentoonstelling is een verklaring opgehangen waarin het kerkbestuur afstand neemt van antisemitisme. Het antisemitische verleden van de kerk erkent Spinder 'zonder meer'. "Maar moet je dan voor eeuwig je mond houden? Dan zouden Duitsers ook nooit meer ergens iets van mogen zeggen."

Het kerkbestuur deelt de vrees dat niet alle bezoekers het verschil tussen de staat Israël en het joodse volk zien. Spinder: "Dat heb je niet in de hand." Toch was dit beter dan brieven schrijven aan de ambassade, vindt hij. "Daar komt geen antwoord op. De aandacht voor deze gevangenen wordt weggemoffeld."

Het ontriefen van de Utrechtse liberale joden zit Spinder wel dwars. "We hechten zeer aan de goede relatie. Want die was er. Om te zien hoe we hier uit kunnen komen, gaan we naar hen toe voor een ontmoeting."

Dat die relatie goed wás, beaamt woordvoerder Tamar Walma Van der Molen van de LJG. Maar voor een gesprek bedankt ze. "Daar is absoluut geen behoefte aan." Juist vanwege de vriendschap begrijpt ze niet waarom de Domkerk de tentoonstelling moest plaatsen. "Het slaat op ons terug, dus het veroorzaakt leed, en dat wil je vrienden toch niet aandoen?"